

Dossier

Soledat Balaguer Consell de l'Audiovisual de Catalunya

■ Organización de las televisiones públicas europeas

En este artículo se analiza el tipo de organización del sistema de televisión pública en algunos países europeos. La autora nos describe, entre otros aspectos, el tipo de sociedades de radio y televisión, su sistema de financiación, las obligaciones de servicio público, los organismos de dirección y gestión, o los organismos de control del Reino Unido, Alemania, Francia, Italia, Portugal y Bélgica.

■ L'organisation des télévisions publiques européennes

Cet article analyse le type d'organisation du système de télévision publique dans certains pays européens. L'auteur décrit, entre autres aspects, le type de sociétés de radio et télévision, leur système de financement, les obligations de service public, les organismes de direction et de gestion, ou les organismes de contrôle du Royaume-Uni, d'Allemagne, de France, d'Italie, du Portugal et de Belgique.

■ Public television in Europe: organisational aspects

This article analyses the organisation of public television services in a number of European countries. Its author describes, amongst other aspects, radio and television corporation types, their financing, management and administrative bodies and regulatory authorities in the United Kingdom, Germany, France, Italy, Portugal and Belgium.

Organització de les televisions públiques europees

Introducció

Quan s'intenta analitzar el panorama de les radiotelevisions públiques europees el primer que es constata és la diversitat de models. Efectivament, no existeix un model de radiotelevisió pública europeu, sinó tants models diferents com països. La radiotelevisió pública s'ha anat construint, al sí de cada estat, en resposta, més o menys afortunada, a unes necessitats, a uns costums i a una idiosincràsia. I allò que funciona en un lloc seria impensable en un altre. Aquesta premissa és vàlida en tots els aspectes, tant si parlem de finançament, com d'organismes de control o de la mateixa constitució de les empreses radiotelevisives per si mateixes: un país agrupa en una sola societat la ràdio i la televisió, mentre un altre constitueix una societat independent per cada cadena. Uns es financen a partir d'un cànon i d'altres a partir de la publicitat, els pressupostos de l'estat o les «associacions de telespectadors». Per a alguns països, el paper del Parlament és fonamental a l'hora de definir els responsables directes de les emissores i, per a d'altres, la confiança de la societat en el seu govern com a garant primer de les llibertats individuals i col·lectives fan absurd un plantejament de control parlamentari. No es pot parlar, tampoc, de model «llatí», «anglosaxó» o «nòrdic», perquè les diferències entre estats de les mateixes àrees no ho permeten.

Davant, doncs, d'aquesta realitat complexa, passem a analitzar els models d'alguns d'aquests estats, basant-nos en unes preguntes prèvies:

a: Definició de les societats de ràdio i televisió.

Personalitat jurídica, unitat o diversificació de societats per a la ràdio i la televisió.

b: Sistema de finançament.

c: Obligacions de servei públic. Intent de definició del concepte.

d: Organismes de direcció i gestió. Facultats i responsabilitat dels mateixos. Nomenaments. Direcció

i Administració.

e: Organismes interns i externs de control. Control econòmic. Interaccions amb autoritats audiovisuals.

f: Control parlamentari.

La radiotelevisió pública al Regne Unit

La BBC (British Broadcasting Corporation) és, com el seu nom indica una corporació que agrupa diverses cadenes de ràdio i dues cadenes de televisió (BBC1 i BBC2). Actua a través d'una concessió atorgada per una Royal Charter i un Agreement («Royal Charter for the continuance of the British Broadcasting Corporation» i «Agreement between Her Majesty's Secretary of State for National Heritage and the British Broadcasting Corporation»). La concessió actual dura fins l'any 2006.

BBC1 i BBC2, igual que les ràdios, es financien bàsicament a través del cànon, tot i que un 20%, aproximadament, dels seus ingressos provenen de la venda de programes. A partir del 2002, el govern pot proveir més fons, per destinar-los al desenvolupament de noves tecnologies. Un cas especial és el de Channel 4, que, tot i ser una televisió privada, té obligacions de servei públic, i que es financia únicament a través de la publicitat. La Corporació cobra el cànon, té capacitat jurídica per invertir aquests diners, i pot considerar-los com a capital o com a ingressos.

La BBC està governada pels 12 membres del Board of Governors, nomenats per «la reina en consell» per un període de 5 anys. El president i els vicepresidents són nomenats per la reina entre els 12. Entre ells, 3 són representants d'Escòcia, Gal·les i Irlanda del nord. Els governadors són reelegibles, i perceben sou i dietes. Poden ser cessats pel secretari d'estat del National Heritage o per la reina. Els governadors mantenen un comitè d'auditors, i nomenen el Director General i el Deputy Director General (aquest últim, després de ser consultat el Director General).

La Broadcasting Standards Commission (BSC) deté un magisteri moral sobre la ràdio i la televisió (s'ocupa de temes de violència, sexe, bon gust i decència en totes les cadenes de TV i ràdio). Està formada per 8 membres, designats per 5 anys renovables, i nomenats pels ministre de National Heritage

(macroministeri que reagrupa els ministeris de Cultura., Comunicació, Turisme i Sport) : actualment, el BSC està format per una persona d'església, periodistes, un psiquiatra, i antics membres del Board of Governors, en una proporció de 5 homes i 3 dones. En l'actualitat, és presidit per una dona. Els membres del BSC no treballen a temps complet i el seu nomenament és incompatible amb qualsevol altre càrrec a la BBC o a la BSC. Tampoc no poden ser diputats.

El «Agreement» signat defineix les obligacions de servei públic de la televisió, com a difusor d'informació, educació i entreteniment; per a estimular, recolzar i reflectir, en ficció, comèdies, música i tota mena d'arts visuals la diversitat de l'activitat cultural del Regne Unit; ha de contenir cobertura global, autoritzada i imparcial de les notícies del Regne Unit i de tot el món per recolzar el debat a nivell local, regional i nacional; ha de proveir una cobertura àmplia dels interessos esportius i d'altres formes d'oci; ha de contenir programes de caire educatius (incloent-hi especialment els fets religiosos i socials, així com educatius); incloure un alt nivell de programes originals per a nens i joves; incloure programes que reflecteixin les vides i preocupacions de les audiències locals i nacionals, i contenir una proporció raonable de programes per a audiències nacionals realitzats en Irlanda del Nord, Gal·les, Escòcia i les regions angleses fora de Londres i el Sud-est.

La programació s'ha de guiar pels «Codes of Guidance» que publica la BSC, i que estan dividits en dos grans blocs: els codis sobre «imparcialitat i privacitat» (que inclouen normes específiques sobre temes com l'ús de micròfons ocults, per exemple) i els codis sobre «models» (que s'ocupa sobre tot sobre decència –respecte i dignitat, paraules, sensibilitats religioses, drogues, alcohol i tabac, racisme, discapacitats i estereotips– i sobre violència –en les notícies i documentals, la ficció, la conducta sexual, etc–).

Cada dia, s'ha d'enviar a les dues Cases del Parlament els continguts de la programació en una «relació imparcial».

Un censor o un grup de censors de comptes han de fer una auditoria anual, i la Corporació ha de preparar

un Report anual, que ha de ser entregat al secretari d'estat, que ha de presentar-lo al Parlament. El Secretari d'Estat té la llibertat de demanar a la Corporació l'examen dels comptes, que han de ser proveïts amb tota la documentació que sigui necessària.

La radiotelevisió pública a Alemanya

Les ràdios i televisions públiques alemanyes formen part de la mateixa estructura jurídica. La ARD («Agrupació de treball de les cadenes de radiodifusió pública alemanya») s'ocupa de ràdio i televisió i actua com a autoritat de regulació, mentre que la ZDF s'ocupa només de televisió i s'encarrega de l'emissora considerada com a «segon canal». La ARD agrupa les cadenes televisives ARD1 i ARD3, a més de totes les emissores dels Land, considerades com a tercers canals, i les cadenes de televisió culturals de cable («Arte») i satèl·lit.

Les ràdios i televisions tenen la forma legal d'una Anstalt, una antiga fórmula jurídica ressuscitada: una Anstalt és un ens públic que fa pagar als usuaris pels seus serveis (una piscina pública també pot ser una Anstalt). La responsabilitat pertany als Lander, i totes les Anstalten estan basades en una llei del Land, o en un acord formal entre diversos o tots els Lander.

El finançament és mixt, per pagament d'un cànon i publicitat alhora, encara que només un 10% dels ingressos provenen de la publicitat. Altres recursos, com la venda de programes, representen un 12% dels ingressos. En la cadena cultural «Arte» els ingressos provenen exclusivament pel cànon.

Les Anstalten sempre tenen un Consell de Radiodifusió i, de vegades, un Consell separat d'administració. Són responsables de prendre les decisions i elegir el Director General i altres directius.

En teoria, els Consells de Radiodifusió representen «grups socials rellevants»: delegats del Parlament i d'organitzacions cíviques com esglésies (sempre la catòlica, protestant i jueva), associacions de comerç, sindicats, dones, esports, o cultura. En principi, només una petita part és elegida directament pel parlament, en representació dels partits majoritaris. En la realitat, es segueixen línies partidistes (per exemple, les associacions empresarials i els catòlics

corresponen al CDU/CSU, i els sindicats i els protestants al SPD). Generalment, el partit o partits del govern s'asseguren que la majoria del consell sigui d'ells-. Hi ha una representació proporcional, en el sentit que el partit governant escull el director general i el partit a l'oposició escull el sots-director. Els partits petits moltes vegades troben poc recolzament en aquest sistema.

El consell de radiodifusió es l'òrgan central i suprem, té les principals competències i la resta d'òrgans li estan sotmesos. El formen representants dels grups socials més rellevants i això li dóna legitimitat. Com a mostra, el consell de Brandenburg està constituït per:

1 representant de cada església (catòlica, evangèlica i jueva); 1 del sindicat majoritari; 1 de l'associació d'empresaris, 1 dels agricultors, 1 de les federacions de municipis, 1 de les associacions de protecció de la natura, 1 de joventut, 1 de dones, 1 de la federació de contribuents; 1 de protecció de consumidor, 1 de esport, 1 de l'associació majoritària de beneficència, 1 de la federació de llogaters, 1 de cinema i mitjans audiovisuals; 1 de literatura, arts gràfiques, o teatre; 1 de música, 1 de ciència. A més, cada grup parlamentari té un representant.

Moltes vegades es una situació molt burocràtica, i molts càrrecs es van crear per a assegurar la representació proporcional, molts d'ells ocupats per gent que no tenia ni idea de televisió o periodisme. Davant les crítiques, darrerament s'ha disminuït aquesta organització de les direccions. A més, hi ha cossos reguladors a cada Land, agrupats en el DLM a través dels seus respectius directors.

Defineixen molt bé que les institucions de televisió són públiques i independents de l'estat. L'organització de les televisions correspon als Lander, mentre que la federació dels Lander entén únicament de l'ordenació tècnica de les telecomunicacions.

Els consellers no representen els grups que els han triat, sinó que són representants del conjunt de la societat, no poden ser membres del govern ni del parlament ni han de tenir res a veure amb la televisió ni amb empreses audiovisuals. El seu mandat, segons els casos, va de 2 a 6 anys. Tenen

les competències fonamentals en relació a la programació, la direcció econòmica i l'organització y funcionament intern de l'emissora.

El Consell d'administració té funcions relacionades amb la direcció econòmica de l'emissora. Segons els Lander, està format per entre 6 i 12 membres. En alguns, tots ells son triats pel Consell de la Radiotelevisió; en d'altres, no, encara que sí en la seva majoria (així, en un Land, dels 7 membres del consell, un és triat pel govern, altre pel parlament y l'altre pel tribunal suprem del Land. En un altre Land, dels 9 membres del consell, el parlament en tria 4; en un tercer, el govern en tria 3 dels 9 membres del consell; en la ZDF, un es triat pel govern de la federació alemanya i altres cinc pels Lander, d'un total de 14). Alguns dels membres del consell també poden ser triats pels treballadors de l'emissora. En el consell d'administració no hi ha el principi del «pluralisme de la societat». Segons les diferents lleis dels Lander, els consellers ho són entre 2 i 14 anys. En alguns casos, col·laboren en l'elecció del director general de l'emissora, o Intendent.

Intendent. L'intendent és l'òrgan executiu que dirigeix i representa les institucions de televisió (en Radio Bremen no és un òrgan personal, sinó col·legiat). Es triat pel Consell de Radiotelevisió, ja sigui per majoria simple o per majoria qualificada, per un període que va entre 4 i 9 anys, i pot ser reelegit. No pot ser membre de cap dels consells de l'emissora. Les ràdios formen part de la mateixa estructura jurídica que les televisions. Radio Alemanya està dirigida per la ARD i la ZDF. Les ràdios regionals també depenen de les emissores dels Lander agrupades a la ARD.

La definició de servei públic en Alemanya no és clara, a part de les declaracions genèriques sobre accés a la informació, l'educació, la cultura i l'entreteniment. A Alemanya es posa un èmfasi especial en el fet que aquest accés ha de ser universal, i es parteix de la percepció que, en general, el servei públic ha de considerar-se com una «illa de credibilitat».

La radiotelevisió pública a França

França té dividida la seva estructura en set

companyies diferents: France Télévision agrupa France2 i France3 (regional, amb 13 emissores territorials). Altres companyies de l'estructura audiovisual són l'Institut nacional de l'Audiovisual (INA), Télédiffusion de France (TF1) i la Société Française de Production. La ràdio està dividida en 3 societats: Radio France (que agrupa France Inter, France Musique, France Culture, France Infor i Radio Bleue –per a la gent gran–); RFO (per als «Dom-Tom» –dominis territorials d'ultramar–) i RFI (internacional). Radio France té 39 emissores descentralitzades, de caire local, que tenen emissió pròpia, segons els casos, entre 2 i 13 hores diàries. També existeixen les societats de La Cinquième i Arte. La Cinquième és propietat de l'estat en un 51%, altres socis públics en un 44% i persones privades en un 5%. Arte és un 50% francès i un 50% d'un total d'11 Lander alemanys. Totes dues cadenes estan unides per un «Groupement d'intérêt économique» (GIE) i el president d'Arte ho és, també, de La Cinquième. El tractat francoalemany exclou el control governamental o el control administratiu públic. En quant a France Télévision, hi ha un president comú per a France2 i France3.

El finançament de la radiotelevisió pública a França és mixt. A part del cànon, la publicitat representa un 40% dels ingressos i altres recursos (com venda de programes), un 15%. En La Cinquième, el cànon representa un 91%, les subvencions un 5% i la publicitat i patrocini, un 3%. En La Sept-Arte, el finançament és exclusivament via cànon i subvencions de l'Estat.

La llei, en la seva definició de servei públic, comença per dir que la comunicació audiovisual és lliure. L'exercici d'aquesta llibertat només pot ser limitat en la mesura necessària, d'una banda, pel respecte de la dignitat de la persona, de la llibertat i la propietat de l'altre, del caràcter plural de l'expressió dels corrents de pensament i opinió i, de l'altra, per la salvaguarda de l'ordre públic, per les necessitats de la defensa nacional, per les exigències del servei públic. És el Consell Superior de l'Audiovisual el garant de l'exercici d'aquesta llibertat: assegura la igualtat en el tracte; garanteix la independència i la imparcialitat del sector públic; vetlla per afavorir

la lliure competència; vetlla per la qualitat i la diversitat dels programes, el desenvolupament de la producció i de la creació audiovisuals nacionals així com per la defensa i la il·lustració de la llengua i la cultura franceses.

S'especifica que el govern pot fer programar i difondre totes les declaracions o comunicacions que consideri necessari. L'Assemblea Nacional i el Senat produeixen i difonen programes de presentació dels seus treballs, sobre el seu funcionament i els seus debats, a través de dos societats de programa denominades «Cadenes parlamentàries» i es reserva un temps d'emissió a les formacions polítiques que hi són representades, així com als sindicats representats a escala estatal. El capital d'aquestes dues societats és detentat per les dues assemblees, i el seu finançament s'assegura per subvencions anuals. Així mateix, està definida la programació d'emissions de caràcter religiós consagrades als principals cultes practicats en el país.

El capital de totes les cadenes públiques pertany a l'Estat.

El consell d'administració de cadascuna de les societats és de dotze membres, amb un mandat de 3 anys: dos parlamentaris (un de l'Assemblea Nacional i un altre del Senat); quatre representants de l'Estat nomenats per decret; quatre personalitats qualificades nomenades pel Consell Superior de l'Audiovisual i dos representants del personal. France2 i France3 tenen un president comú, i el Consell Superior de l'Audiovisual nomena, entre «personalitats qualificades», l'administrador comú per exercir les funcions de president. Els presidents de la resta de societats que componen el ventall de cadenes televisives i radiofòniques són elegits pel Consell Superior de l'Audiovisual.

A part de les activitats ja mencionades del CSA, aquest també concedeix les llicències de ràdio i televisió privades i fixa les regles d'organització de les campanyes electorals, les modalitats de dret de rèplica als comunicats del govern i el temps d'antena destinat als partits i als sindicats.

La radiotelevisió pública a Itàlia

A Itàlia existeix una única estructura per a ràdio

i televisió. Agrupa tres cadenes de televisió (RAI1, RAI2, RAI3), 4 cadenes de ràdios nacionals i 3 cadenes temàtiques per satèl·lit. La RAI és una societat anònima de propietat del IRI (Institut per la Reconstrucció Industrial). Es financia a través del cànon i la publicitat, en un sistema mixt. La publicitat representa un 35% dels ingressos, i altres recursos en representen un 8%.

El consell d'Administració de la RAI és de 5 membres, nomenat a l'inici de la legislatura per la Comissió Parlamentària de vigilància dels serveis radiotelevisius. El Consell elegix el seu president entre els seus propis membres, i té funcions de gestió i control, així com garanteix l'acompliment dels compromisos de servei públic; exerceix el control del projecte editorial, tot respectant les directives de la Comissió Parlamentària de radiotelevisió.

El Director General és nomenat pel Consell, d'acord amb l'IRI, i amb l'aprovació de l'assemblea de treballadors.

L'organisme de control és el Garante per la Radiodiffusione e l'editoria, amb competències que comprenen les telecomunicacions i les comunicacions audiovisuals i de premsa (concessió de freqüències per terra, cable i satèl·lit, etc.). Està format per nou membres; el president és nomenat pel govern a proposta del president del senat i de la cambra de diputats, que també nomenen tots els membres del Garante. Són nomenats entre jutges de la cort constitucional, presidents de la cort de cassació, professors universitaris de dret, hisenda o economia, o entre experts reconeguts de mitjans de comunicació. Els càrrecs duren 3 anys, es permet una reelecció i estan a plena dedicació. El Garante actua a través de 3 òrgans: el Consell en sí; la Comissió per a les infraestructures i la Comissió per als serveis. En el camp televisiu intervé per impedir la formació de posicions dominants, controla que es compleixin les normes i fa estudis d'audiència.

Així mateix, existeix un consell consultiu dels usuaris, instituït en el sí del Garante, compost per membres nomenats pel mateix entre les associacions representatives de les categories d'usuaris radiotelevisius i per experts escollits en base a la competència en matèria de defensa

dels interessos dels usuaris.

En els principis generals de la llei es considera que la difusió radiotelevisiva té un caràcter d'important interès general. El pluralisme, l'objectivitat, la globalitat i la imparcialitat de les informacions, l'apertura a les diverses opinions, tendències polítiques, socials, culturals i religioses, en el respecte de la llibertat i dels drets garantits per la Constitució, representen principis fonamentals del sistema radiotelevisiu.

La concessionària pública han de presentar al Garante un balanç anual de gestió. El Garante tramet anualment al Parlament, a través del president del Consell de Ministres, un report sobre l'activitat realitzada i sobre l'aplicació de les lleis.

La radiotelevisió pública a Portugal

L'organisme RTP és una societat anònima pública, amb dues cadenes: Canal1 i TV2 (cultural). A les Açores i Madeira existeixen centres regionals de la RTP. RTP Internacional, televisió per satèl·lit, està adreçada als territoris de parla portuguesa. D'altra banda, la Radio Difusao Portuguesa (RDP) agrupa 4 emissores d'ona mitjana i 3 de FM.

Existeix un petit cànon, de montant ínfim i que s'adjunta al rebut de la llum, per a la ràdio. La resta del finançament s'obté mitjançant les subvencions estatals i la publicitat.

El Director General de la RTP és nomenat pel Consell d'Administració i té al seu càrrec la direcció d'informació, de programes i de programació. El Consell d'Administració està format per 5 membres, nomenats pel govern de manera individual/personal, que no obeeixen a representativitat de partits, ni d'entitats o associacions portugueses, que exerceixen la seva activitat *full-time*. Un ministre adjunt a la Presidència exerceix un paper semblant a la d'un secretari d'estat de comunicació.

El Consell d'Opinió del servei públic de televisió està format per membres d'associacions i entitats representatives dels diferents sectors de l'opinió pública, i emet un informe previ vinculant sobre la composició del consell d'administració; també expressa el seu parer sobre els plans i les bases generals de l'activitat de l'empresa i la seva programació, i es pronuncia sobre qualsevol altra

gestió que li sigui sotmesa. És format per 32 persones, representants de: l'Assemblea de la República; el govern; les regions autònomes de Madeira i Açores; la comissió de treballadors de RTP; sindicats; confederacions empresarials; església Catòlica; associacions d'espectadors, de família, joventut, municipis, esports, cultura, defensa dels consumidors i independents cooptats pels anteriors i que representen la societat civil.

L'òrgan de Regulació és l'Alta Autoridade, amb estatut constitucional i que funciona davant del Parlament. Té 11 membres, i el president és un magistrat designat pel consell superior de la magistratura. Cinc membres són elegits per l'Assemblea de la República, un és designat pel govern, i quatre són representants de l'opinió pública, de la comunicació social i de la cultura; tres d'aquests es nomenen pel Consell Nacional de Consum, pels periodistes i per organitzacions patronals, i el quart és cooptat pels membre de l'alta autoritat. L'Alta Autoridade vetlla pel dret a la informació, la independència, el respecte al dret de rèplica, el pluralisme, etc. Entre altres, correspon a l'Alta Autoridade emetre el seu parer sobre el nomenament dels Directors de les àrees de programació i informació de les televisions, així com dels directors adjunts i els subdirectors.

Una auditoria externa, nomenada per la Alta Autoridade, fiscalitza anualment l'activitat de la televisió pública.

La concessionària ha d'assegurar una programació de qualitat i de referència que satisfaci les necessitats culturals, educatives, formatives, informatives i recreatives dels diversos públics específics, obligant-se, expressament, a: assegurar el pluralisme, el rigor i l'objectivitat de la informació i la seva independència davant del Govern, l'administració pública i la resta de poders públics; emetre una programació innovadora i variada que estimuli la formació i la valorització cultural, amb especial atenció als joves; privilegiar la producció d'obres originals en llengua portuguesa, sobre tot en el camp de la ficció, els documentals i l'animació; difondre una programació que expressi la diversitat cultural i regional del país i que tingui en comptes

els interessos específics de les minories; garantir la cobertura informativa dels principals esdeveniments nacionals i estrangers; emetre programació regular destinats especialment als portuguesos residents fora del país i als ciutadans dels països de llengua oficial portuguesa. Així mateix, s'obliga a emetre un temps d'antena pels partits polítics, el govern, les organitzacions sindicals i professionals, de defensa del medi ambient i del consumidor; a cedir el temps d'emissió necessari pel dret de rèplica política; a assegurar un temps d'emissió a les confessions religioses, tenint en compte la seva representativitat; a cedir un temps a l'Administració Pública per a la divulgació d'informacions d'interès general, sobre tot relatives a la salut i la seguretat públiques.

La radiotelevisió pública a Bèlgica

La radiotelevisió pública està dividida, a Bèlgica, per comunitats lingüístiques. En aquest cas, s'analitza la radiotelevisió pública en llengua francesa. Es tracta d'una empresa pública autònoma, que rep subvencions de la Comunitat valona (govern regional) i es financia també a través de la publicitat que, per llei, no ha de sobrepassar el 25% del finançament total.

En la seva definició de servei públic, es considera que les cadenes de ràdio i televisió han de produir, programar i difondre emissions que assegurin la diversitat dels programes i que incloguin principalment emissions d'informació general, internacional, europea, federal, de la comunitat i regional; emissions de desenvolupament cultural, educació permanent, d'entreteniment i destinades a la joventut. Es compromet a presentar sobre tot obres d'autors, productors, distribuïdors i artistes-intèrprets de la Comunitat francesa. La qualitat i la diversitat de les emissions han de permetre reunir la diversitat del públic, ser un factor de cohesió social, tot responant a les expectatives de les minories socio-culturals, i que permetin reflectir els diferents corrents d'opinió de la societat, sense discriminació cultural, racial, sexual, ideològica, filosòfica o religiosa i sense segregació social. Les emissions han de tendir

a provocar el debat i clarificar els reptes democràtics de la societat, a contribuir al reforçament dels valors socials, a través d'una ètica basada en el respecte de l'ésser humà i del ciutadà, a afavorir la integració i l'acollida de les poblacions d'origen estranger que viuen en la Comunitat francesa. L'empresa ha de realitzar un esforç significatiu de creació, afavorint la realització de produccions originals, i de valoració del patrimoni de la Comunitat francesa de Bèlgica i les seves especificitats regionals. Ha de compondre l'oferta del seu programa prioritàriament sobre la base de la producció pròpia.

La RTVBF està administrada pel Consell d'Administració, format per 13 membres, elegits en començar la legislatura pel Consell de la Comunitat, en representació proporcional dels partits.

L'administrador general és designat pel govern, amb un mandat de 10 anys. L'administrador proposa els directors Generals, que són nomenats pel consell d'administració per un període de 5 anys.

L'organisme regulador és el Consell Superior de l'Audiovisual. La Comissió Consultiva Permanent de la Ràdio i la Televisió entén sobre el contingut dels programes i està formada per representants dels ministeris de cultura i educació, per representants de les comissions regionals i pels sindicats. Existeixen, a més, les comissions regionals, que avaluen el funcionament i la producció de cada centre regional, i elaboren un report anual que transmeten al consell d'administració. En formen part 12 persones, nomenades pel consell d'administració entre personalitats representatives del món polític –en proporció a la representativitat dels partits– econòmic, social i cultural del centre regional al qual pertanyen.

El govern nomena dos comissaris que vigilen l'acompliment dels deures de servei públic i 4 comissaris de comptes que realitzen el control financer. Han de fer un report anual, examinat pel col·legi de Censors de Comptes, que s'entrega al govern, al consell de la comunitat i al CSA. **S.B.**